

Nr 66.

Av Herr **Johansson** i Edsbyn, om skrivelse till Kungl. Maj:t
angående ändring i avseende å uppbörden av avgifterna
för den allmänna pensionsförsäkringen.

Då lagen om allmän pensionsförsäkring vid 1913 års riksdag genomfördes inrycktes en bestämmelse i 13 § om, att den avgift av tre kronor om året, som skall av en var avgiftspliktig erläggas, skulle uppbäras av den kommun, där den avgiftspliktiga är mantalsskriven, under det att övriga avgifter, som enligt 4 § samma lag åligger vissa avgiftspliktiga, debiteras och uppbäras i samband med kronoutskylderna.

Skälet för denna uppdelning på två uppbördsmyndigheter, för ifrågavarande avgifter, var av tvåfaldigt slag. Dels stod kommunen enligt andra bestämmelser i lagen som garant för grundavgiftens, eller den så kallade tre kronors avgiftens inbetalande, och ansågs det därför lämpligast att kommunen också skötte om dessa avgifters uppbärande. Dels ansågs antalet av dem, som hade att betala denna avgift allena, vara så stort, och då dessa ej voro uppförda till annan kronoskatt, än för vissa av dem personliga avgifter, så skulle det vara lättare för kommunen än för staten att uppbära dessas avgifter.

Om dessa skäl också icke kunna fränkännas all betydelse, så kan det dock sättas ifråga, om de äro så tungt vägande, att de kunna motivera de drygare kostnader för uppbörden av avgifter, avsedda för samma ändamål, som dess uppdelning på tvänne uppbördsmyndigheter självfallet måste medföra.

Vad första skälet angår, kommunernas ställning som garant för avgifternas inbetalande, så behöver, så vitt jag kan förstå, ingen ändring i denna del ske därför, att staten skulle uppbära även dessa avgifter, i samband med kronoskatten. Staten behöver i så fall endast att av kom-

munen utkräva de restantier som ej kunnat indrivras av inom kommunen mantalsskrivna avgiftspliktige. Bestämmelsen om att kommunen ägde fordran hos de avgiftspliktige, för vilka den i sådant fall förskjutit avgiften, kunde också bibehållas i lagen.

Vad det andra skälet beträffar, den stora procent avgiftspliktige, som hade att betala allenast grundavgiften till pensionsinrättningen och icke voro påförda annan kronoskatt, så torde detta procenttal hava undergått väsentliga förändringar sedan år 1913, genom penningvärdets fall och inkomsternas ökning hos stora grupper medborgare till beskattningsbara belopp. Men även om så icke skulle vara fallet, så kunna ju dessa avgifter uttagas på samma skattsedel, som de personella avgifterna till staten, och sålunda ej vålla några extra kostnader av betydelse.

Inte heller kan det sägas att grundavgiftens storlek är sådan, att det för de avgiftspliktige, som påföras tilläggsavgifter, har någon som helst betydelse att den fränkiljes och får betalas vid annat tillfälle än den andra avgiften.

Det talas rätt ofta i våra dagar om behovet av förenkling och förbilligande av de administrativa anordningarna i vårt samhällsliv. Enligt mitt förmenande är det ett tillfälle, att i ett fall som detta göra en sådan förenkling och besparing av onödiga utgifter. Om man också räknar de utgifter varje kommun får vidkännas, för uppbärande av folkpensionsförsäkringens grundavgifter, endast till några hundra kronor för varje, så blir det ändå ett stort belopp för landet i sin helhet, då det sammanlägges. Om sedan kostnaderna för staten skulle något ökas, genom att den övertog även uppbörden av grundavgifterna, så kan denna kostnadsökning icke närmelsevis behöva gå upp till samma belopp, som den kostnadsminskning för kommunerna som bleve en följd av, att de dubbla uppbördslängdernas och pensionsseglarnas utskrivande bortföle. Och då det är samma folk som skall betala både kronoskatter och kommunalskatter bleve det en totalbesparing i administrativa kostnader av ej så obetydligt belopp.

Förutom denna inbesparing i kostnader, som skulle vinnas genom uppbördens förenkling på sätt som här antytts, skulle även en annan fördel vinnas av betydelse för pensionsväsendet. Var och en, som haft med pensionsansökningarnas behandling ute i kommunerna att göra, vet huru svårt de flesta sökande haft, att hålla reda på och kunna förete alla de kvitterade sedlarna på erlagda avgifter. I regel förvaras kronodebetsedlarna bättre än de särskilda pensions- eller kommunaldebetsedlarna. Av denna anledning tror jag, att lämpligaste anordningen vore, att alla pensionsavgifter uppbures i samband med kronoskatten. Därige-

nom vunnes en enklare kontroll vid pensionsansökningarnas behandling, såväl i pensionsnämnderna inom kommunerna som hos kungl. pensionsstyrelsen, över att påförda avgifter blivit ordentligt erlagda.

På grund av vad sålunda anförts hemställer jag

att Riksdagen måtte besluta att hos Kungl. Maj:t anhålla om förslag till sådan ändring i 13 § av lag om allmän pensionsförsäkring av den 30 juni 1913, att uppboriden av pensionsförsäkringsavgifterna icke må uppdelas på två uppboridsmyndigheter, utan att uppboriden av dessa avgifter må uppdragas åt endast en uppboridsmyndighet, samt att, i den mån lagen för övrigt av en sådan förändring skulle beröras, vidtaga de ändringar och justeringar i lagtexten som därigenom kunna bliva behövlige.

Stockholm den 20 januari 1922.

O. Johansson,
Edsbyn.
